Dostępne możliwości

Z drugiej strony

„W dniu tym zawarł Pan przymierze z Abramem, mówiąc: Potomstwu twemu daję tę ziemię, od rzeki egipskiej aż do wielkiej rzeki Eufrat” — 1 Mojż. 15:18.

To zagadnienie wymaga interpretacji. Z biegiem czasu będziemy obserwować, jak sytuacja Izraela zmierza w kierunku ustanowienia Królestwa. Uważamy jednak, że:

1. Izrael rzeczywiście posiada Ziemię Obiecaną i jest w trakcie zabezpieczania kontroli nad nią, z jednym wyjątkiem – wąskim korytarzem prowadzącym w górę do rzeki Eufrat.
2. Granice Izraela z Egiptem i Jordanią wydają się ustalone.
3. Przepowiedziane arabskie wojny przeciwko Izraelowi należą już do przeszłości.

Poniżej przedstawiamy kilka zapisów na ten temat.

Południowy zachód

W odniesieniu do Egiptu Księga Rodzaju 15:18 wskazuje na Wadi al-Arisz jako południowo-zachodnią granicę Izraela. Na załączonej mapie (strona 10) można dostrzec, że Wadi przecina współczesną granicę Izraela, co sugeruje, iż dzisiejsza granica z Egiptem rzeczywiście odzwierciedla ten biblijny tekst.

Obecnie Egipt nie ma zamiaru najeżdżać Izraela ani angażować się w otwartą wojnę. W przeszłości planował inwazje w latach 1948, 1967 i 1973. Jednak w 1978 roku Anwar Sadat podjął działania na rzecz pokoju z Izraelem. Egipt podpisał formalne porozumienie pokojowe, na mocy którego Egipt odzyskał kontrolę nad Synajem. W międzyczasie kraj ten zmagał się z wewnętrznymi wyzwaniami, o których wspomina Księga Izajasza 19:2, co sprawia, że mało prawdopodobne jest, aby Egipt angażował się w dalsze zbrojne spory graniczne z Izraelem.

Północ

Księga Rodzaju 15:18 wskazuje rzekę Eufrat jako północną granicę obiecanego kraju, co zostało zauważone w artykule. Królowie Dawid i Salomon zajęli część ziemi, która sięgała na północ aż do Eufratu. Były to wąskie pasy ziemi po stronie wewnętrznej, które nie należały do żadnego konkretnego plemienia Izraela. Choć obszar ten był kontrolowany przez izraelskie wojsko, to jednak populacja narodu nie rozszerzyła się na ten obszar, przynajmniej według dostępnych nam informacji. Jak sytuacja wygląda dzisiaj?

Możliwe, że kwestia ta zostanie rozwiązana w przyszłości, w ramach Królestwa. Jednak z powodu upadku rządu Syrii, niewielki północny odcinek biegnący przez syryjski interior może z czasem znaleźć się pod kontrolą Izraela. Ciekawe, że zamieszkujący ten obszar Druzowie wyrazili chęć, by Izrael przejął kontrolę nad tym regionem.

Północny zachód

Co z północnym zachodem Libanu? Nie znamy żadnego tekstu, który sugerowałby, że Tyr lub Sydon, dwa miasta położone na libańskim wybrzeżu, kiedykolwiek miały być częścią Ziemi Obiecanej Izraelowi przez Boga. Tyr i Sydon leżą na południe od Bejrutu. Izrael przeprowadził inwazję na północ, aby usunąć Hezbollah, i utrzymuje swoje siły na obszarze położonym na południe od rzeki Litani. Nie jest jednak zainteresowany włączeniem tych terenów do swojego państwa. Pismo Święte nie przewiduje, aby ziemie te były przeznaczone dla Izraela.

Góra Hermon znajduje się w Libanie, a jej szczyt leży obecnie na granicy Syrii i Libanu, podczas gdy niższe zbocza znajdują się w Izraelu. „Południowe zbocza góry Hermon rozciągają się na izraelską część Wzgórz Golan” (Wikipedia, angielski uproszczony, hasło: „Góra Hermon”). Można by wprowadzić pewne korekty, ale nie wydaje się, aby istniały powody do znacznej ekspansji.

Gilead

A co ze wschodem? Izrael zaanektował już Wzgórza Golan, a Stany Zjednoczone uznały je za terytorium należące do tego kraju. Obszar ten obejmuje teren, który w czasach Jakuba był znany jako „Gilead”. Termin ten pojawia się trzykrotnie w Księdze Rodzaju 31, gdzie najwyraźniej odnosi się do ziemi, która dziś znajduje się na Wzgórzach Golan, już w granicach Izraela.

Werset 4 Mojż. 26:29 podaje informację, że jakiś czas później w plemieniu Manassesa urodził się człowiek o imieniu Gilead. „Synowie Manassesa to: Od Machira wywodzi się rodzina Machirytów; Machir zaś zrodził Gileada. Od Gileada wywodzi się rodzina Gileadytów”. Gdy Manasses osiedlił połowę swojego plemienia na wschód od Jordanu, nazwa „Gilead” najwyraźniej zaczęła obejmować tereny położone na wschód od rzeki, sięgające dalej na południe, niż wskazuje to Księga Rodzaju 31.

Obecnie ta część „Gileadu” znajduje się w granicach Jordanii. Nie wchodzi ona w skład Ziemi Obiecanej Abrahamowi. Kiedy Mojżesz prowadził Izraelitów do tego rejonu, zanim przekroczyli Jordan, „Pan rzekł do niego: Nie nastawaj na Moabitów i nie wszczynaj z nimi wojny, gdyż nie dam ci z ich ziemi nic w dziedziczne posiadanie, Ar bowiem dałem w dziedziczne posiadanie synom Lota” (5 Mojż. 2:9). To samo Bóg oznajmił o Ammonie, położonym jeszcze dalej na północ (5 Mojż. 2:19).

Gdy Mojżesz zaprowadził Izraelitów do tego obszaru, Amoryci zajęli tamte tereny. Mojżesz zapewnił ich, że nie ma zamiaru z nimi walczyć; poprosił jedynie o bezpieczne przejście przez ich ziemię, aby móc przekroczyć Jordan i dotrzeć do Ziemi Obiecanej. Amoryci jednak odmówili, a zarówno Sychon, jak i Og zaatakowali Izraelitów. Wówczas Bóg obdarzył Mojżesza zwycięstwem, co umożliwiło Izraelitom zasiedlenie tych ziem. Ostatecznie uczyniły to dwa plemiona: Ruben, Gad oraz połowa plemienia Manassesa.

Ma to duchowe znaczenie: Kościół (Ruben, pierworodny) oraz Wielkie Grono (Gad) będą miały swój niebiański dom, podczas gdy Starożytni Święci (Manasses) będą pełnić funkcję łącznika między niebem a ziemią. Dlatego Manasses znajdował się po obu stronach Jordanu. Warto jednak zauważyć, że w Ezechiela 48, gdzie opisany jest podział ziemi pomiędzy 12 plemion Izraela w Królestwie, żadna z ziem przydzielonych synom Lota nie została uwzględniona dla Izraela. Możliwe, że w Abdiasza 1:19, który odnosi się do Beniamina czasami utożsamianego z Wielkim Gronem, też znajduje się zamierzone duchowe wypełnienie. Jordania podpisała formalne porozumienie pokojowe z Izraelem w 1994 roku.

W kwietniu 2024 roku Jordania nawiązała współpracę z Izraelem, USA, Anglią i Francją w celu zestrzelenia irańskich pocisków wystrzelonych przeciwko Izraelowi. Nie ma żadnych przesłanek sugerujących, że mogłoby dojść do kolejnych wojen między Jordanią a Izraelem, ani że jakakolwiek część ich terytorium mogłaby zostać utracona na rzecz Izraela. Teren ten był przeznaczony dla synów Lota i wydaje się, że tak już pozostanie.

Wojny arabskie

Psalm 83 zawiera proroctwo o gwałtownych wojnach, które mogą być wszczęte przez kraje arabskie graniczące z Izraelem w celu jego eliminacji. Spełniło się ono w 1948, a następnie w 1967 i 1973 roku. Od tamtej pory minęło już ponad 50 lat bez kolejnej arabskiej inwazji na Izrael, a żaden naród arabski nie wyraża obecnie takiego pragnienia. Bóg trzykrotnie wybawił Izrael, co wydaje się wystarczającym powodem dla krajów arabskich, aby unikać jakichkolwiek konfliktów narodowych w przyszłości. Warto zauważyć, że Psalm 83:9-11 wspomina o trzech starożytnych przykładach wybawienia Izraela przez Boga. Sugeruje to, że te trzy wybawienia – z lat 1948, 1967 i 1973 – są wystarczające, aby zrealizować wrogie działania przepowiedziane w tym psalmie.

Te trzy konflikty wydają się wskazane, jeden po drugim, w Zachariasza 12:7, 6, 8. Werset 9 odnosi się następnie do ostatecznego konfliktu, który najwyraźniej jest opisany w Księdze Ezechiela 38, prowadząc do wersetu 10, w którym Mesjasz objawia się całemu Izraelowi podczas ustanowienia Królestwa. W ten sposób wyróżnione są cztery inwazje: w 1948, 1967, 1973 oraz jedna przyszła. To jest zgodne z wersetami Joela 1:4 i 2:25, które również wymieniają cztery inwazje, z których ostatnia zapoczątkowuje Królestwo (Joel 2:12-20).

Zauważmy, że w Księdze Ezechiela 38, obok Goga, który zazwyczaj utożsamiany jest z Rosją, w inwazji na Izrael biorą udział także jego sojusznicy: Persja (Iran), Togarma (Turcja), Kusz (Jemen), Put (Libia) oraz Gomer (Niemcy). Wśród wymienionych nie znalazły się żadne arabskie kraje sąsiadujące z Izraelem.

Podsumowanie

Gaza jest wyraźnie wymieniona przez Boga jako część ziemi przeznaczonej dla Izraela (Joz. 13:3). „Zachodni Brzeg”, który lepiej określić jako Samarię i Judeę, od zawsze stanowił integralną część Ziemi Obiecanej Izraelitom. Wzgórza Golan zostały zajęte przez Izrael w 1973 roku, zaanektowane w 1981 roku, a w 2019 roku uznane przez Stany Zjednoczone za część Izraela.

Te trzy obszary niewątpliwie stanowią część Ziemi Obiecanej Izraelowi przez Boga. Obecnie wydaje się, że Izrael jest w fazie, w której motywacją do przejęcia kontroli nad tymi terenami, należącymi do niego na mocy Bożej obietnicy, są zarówno okoliczności, jak i wiara części obywateli. Werset 1 Mojż. 15:18 sugeruje, że terytorium Izraela może się rozszerzyć w wąskim pasie na północ, aż do Eufratu. Czy to rozszerzenie będzie wynikiem niedawnego upadku syryjskiego rządu? A może nastąpi w czasach Królestwa? Ten temat przyciąga naszą uwagę.

David Rice (USA)